

**Με αφορμή το κείμενο «Λεώ νη» της Μαρίας Πυλιώ του δόθηκε η εργασία:
Φανταστείτε ότι είστε ένα άτομο με κινητικά προβλήματα. Γράψτε ένα κείμενο στο οποίο να περιγράφετε μια ημέρα από τη ζωή σας.**

Ονομάζομαι Αγάπη και είμαι δεκατριών ετών. Ήμουν ένα άτομο με κινητικά προβλήματα.

Πριν δύο χρόνια παρέλυσαν τα πόδια μου από μια σοβαρή ασθένεια απ? την οποία προσβλήθηκα. Έτσι, λοιπόν, αναγκάστηκα να χρησιμοποιώ ένα παλιό αναπηρικό καροτσάκι, μια που οι γονείς μου δεν είχαν χρήματα να μου πάρουν καινούριο. Για το λόγο αυτό δανείστηκα το παλιό καροτσάκι του παππού μου.

Κάποια στιγμή το καλοκαίρι, οι γονείς μου αποφάσισαν να πάμε για διακοπές στο εξοχικό μας, το κακό όμως είναι πως βρίσκεται στη βροχερή Ουαλία και γι? αυτό κάθε φορά που πηγαίνουμε εκεί, δεν αισθάνομαι και τόσο καλά, γιατί έχει πάρα πολύ υγρασία. Όμως, δεν ήθελα να τους αρνηθώ, γιατί θα μου άρεσε να φύγω λίγο από το σπίτι, για ν? αλλάξω κι εγώ παραστάσεις.

Μια βδομάδα μετά...

Το πρωί της αναχώρησης, οι γονείς μου έβαλαν και τα τελευταία πράγματα στη βαλίτσα κι αφού φάγαμε και ντυθήκαμε, τα φόρτωσαν στο αυτοκίνητο και ξεκινήσαμε. Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού είχε πάρα πολύ ομίχλη κι ο μπαμπάς δεν έβλεπε καλά στο δρόμο. Κάποια στιγμή σταματήσαμε σ? ένα φανάρι. Εκεί ήταν πυκνότερη. Δεν είδαμε πως δεν άλλαξε το φανάρι κι έτσι τρακάραμε μ? έναν κύριο που ερχόταν από το αντίθετο ρεύμα. Ο μπαμπάς βγήκε έξω από το αμάξι κι έσπευσε να δει το χτύπημα στην μπροστινή μεριά. Εκεί ζαλίστηκε κι έπεσε. Μετά από λίγο, συνειδητοποίησα πως σαν τον μπαμπά μου, λιπόθυμη ήταν και η μαμά μου. Δεν ήξερα τι να κάνω. Πανικοβλήθηκα. Κατά ένα μυστηριώδες και μαγικό τρόπο, ένιωσα ξανά τα πόδια μου. Ήταν απίστευτο! Σηκώθηκα, κινήθηκα προς τον μπαμπά μου και του πρόσφερα όποια βοήθεια μπορούσα. Πριν προλάβουμε να ξαναμπούμε στο αυτοκίνητο, η μαμά είχε ανακτήσει τις αισθήσεις της. Οι γονείς μου δεν πίστευαν στα μάτια τους, όταν με είδαν να στέκομαι και πάλι στα πόδια μου. Συμβαίνουν, όμως, πάντοτε θαύματα και ανεξήγητα πράγματα στη ζωή! Το αυτοκίνητο, ευτυχώς, δεν είχε πάθει μεγάλες ζημιές κι έτσι συνεχίσαμε το ταξίδι μας. Όταν φτάσαμε στην Ουαλία, παραδόξως δεν έβρεχε, είχε ήλιο και ζέστη. Αφού μπορούσα πια να ξαναπερπατήσω, πήγα και πήρα τη φίλη μου, Άννα και πήγαμε στο πάρκο για να παίξουμε.

Ήταν η πιο ευτυχισμένη μέρα της ζωής μου. Νόμιζα πως αυτό που ζούσα ήταν ένα όνειρο και θα ξαναξυπνούσα μια μέρα πάνω στο καροτσάκι μου. Αλλά όχι, είμαι ξανά ένα αρτιμελές παιδί, έτοιμο να ζήσει όλη τη ζωή που έχει μπροστά του.

Μαρία Ιορδανίδου, Α3